

Λίγα λόγια για την ταινία...

Οι «Εννιά βασίλισσες» (Αργεντινή, 2000) γυρισμένες λίγους μόνο μήνες πριν την εξέγερση στην Αργεντινή τον Δεκέμβριο του 2001, αποτελεί μια πανέξυπνη ταινία που κινείται στο φόντο της οικονομικής κρίσης στην Αργεντινή ελέω ΔΝΤ. Σατιρίζοντας τις απεγνωσμένες προσπάθειες ενός μικροκακοποιού να πιάσει την «καλή», τελειώνει αναπάντεχα και προφητικά ενώ η επερχόμενη εξέγερση είναι ήδη παντού...

Λίγα λόγια για την κρίση...

Η κρίση, συνέπειες της οποίας βιώνουμε σήμερα, δεν είναι ούτε ελληνική ούτε πρόσφατη. Η κρίση του εξωτερικού χρέους είναι ένα δομικό σύμπτωμα της τελευταίας καπιταλιστικής κρίσης, τα πρώτα σημάδια της οποίας χρονολογούνται ήδη από την δεκαετία του 70. Η δομική αδυναμία του καπιταλισμού να αντιμετωπίσει τον μόνιμο εφιάλτη του, δηλαδή «την πτωτική τάση του ποσοστού κέρδους», έχει σαν αποτέλεσμα την λυσσαλέα επίθεση που σήμερα εξαπολύει απέναντι στην εργατική τάξη. Η τελευταία πράξη του καπιταλισμού μετά την υπερεκμετάλλευση της εργασίας, των φυσικών πόρων και των αναπτυσσόμενων κοινωνιών ήταν ο μαζικός δανεισμός, και η χρηματιστηριακή επένδυση (τζόγος) ώστε να αξιοποιηθούν και να αυξηθούν τα πλεονάζοντα κεφάλαια. Αυτή η φούσκα όμως τώρα έσκασε και οι επιπτώσεις είναι δραματικές. Η κρίση που ξεκίνησε ως χρηματοπιστωτική κατέληξε να είναι δημοσιονομική γιατί τα κράτη αποφάσισαν να κρατικοποιήσουν-κοινωνικοποιήσουν τις ζημιές των χρηματοπιστωτικών οργανισμών που κατέρρευσαν και καταρρέουν. Το επόμενο βήμα ήταν να προσπαθήσουν να κλείσουν τις τρύπες στους κρατικούς προϋπολογισμούς απομυζώντας τον κόσμο της μισθωτής εργασίας, περικόπτοντας τις κοινωνικές δαπάνες και επιβάλλοντας το κέρδος σε κάθε πτυχή της ζωής.

Επεισόδια αυτού του έργου παρακολουθούμε στην Ελλάδα τον τελευταίο χρόνο. Το εξωτερικό χρέος ως (δομικό) σύμπτωμα της τρέχουσας καπιταλιστικής (δομικής) κρίσης κυκλοφορεί εδώ και χρόνια στα κράτη της καπιταλιστικής περιφέρειας, αλλά τώρα έφτασε στην αυλή της «ισχυρής» Δύσης, απειλώντας να χτυπήσει ακόμα και την καρδιά του ίδιου του κτήνους. Είναι προφανές πως τα προβλήματα της ελληνικής καπιταλιστικής δημοκρατίας δεν αφορούν ούτε στην κακοδιαχείριση ούτε στην υπερδιόγκωση του δημόσιου φορέα ούτε στην παραδοσιακή διαφθορά του νεοέλληνα (πελατειακό κράτος), όπως η προπαγάνδα το θέλει. Η αποσάθρωση της όποιας παραγωγικής δομής, είτε βιομηχανικής είτε αγροτικής, η ένταξη του ελληνικού κράτους στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, η μετατροπή του φυσικού τοπίου σε τουριστικό αξιοθέατο-προϊόν, ο μαζικός δανεισμός τόσο σε ιδιωτικό όσο και σε δημόσιο επίπεδο προκειμένου να φαραωνικά έργα του κεφαλαίου (ΟΝΕ, ολυμπιακοί αγώνες κτλ) κτλ. αποτέλεσαν στρατηγικές επιλογές της ντόπιας και διεθνούς αστικής τάξης. Τα εργατικά και μικροαστικά στρώματα λαθρεπιβάτες στον τιτανικό της ισχυρής Ελλάδας νομιμοποίησαν αυτές τις επιλογές όχι πάντα χωρίς συγκρούσεις είναι η αλήθεια.

Η κατάσταση αυτή δεν θα συνεχιστεί για πολύ. Αν κάτι φοβούνται τα αστικά επιτελεία είναι οι ανεξέλεγκτες κοινωνικές αντιδράσεις που μπορεί να ξεσπάσουν στο άμεσο μέλλον. Η επερχόμενη αναδιάρθρωση του χρέους (ελεγχόμενη χρεοκοπία), σε συνδυασμό με τον βαθμό νέας λεηλασίας (δέσμευση καταθέσεων, κατάρρευση ασφαλιστικών ταμείων) του κοινωνικού πλούτου, ενδέχεται να θέσει την ελληνική κοινωνία εκ νέου σε τροχιά Δεκέμβρη. Τα ΜΜΕ μέσω των πιο επίσημων χειλιών επισείουν τον κίνδυνο του αστυνομικού κράτους, ενώ η συνεχής και απροκάλυπτη πριμοδότηση της ακροδεξιάς φτάνοντας σε πρωτοφανή επίπεδα, δείχνει τους μελλοντικούς παρακρατικούς της πλατείας Ταχρίρ. Η μεθοδευμένη σύγχυση έχει έναν βασικό σκοπό. Να ενισχύσει-διασώσει ιδεολογικά την εθνική ιδέα ακόμα και αν η εργατική τάξη βουλιάξει. Εκεί αποσκοπεί η στήριξη στην ακροδεξιά, η «εθνική αντίσταση» τύπου σπίθας, οι θεωρίες περί «υποδουλωμένης Ελλάδας», το κυνήγι των μεταναστών.

Τα οδοφράγματα (είπε κάποιος) είναι συνδυασμός συσσώρευσης πόνου και ιδεών. Και αν η φτώχεια, η ανεργία, η ανασφάλεια είναι μια υπαρκτή πραγματικότητα για πολλούς από εμάς, παραμένει ανοιχτό ζήτημα η υπέρβαση της υπάρχουσας αντίληψης για την κοινωνική οργάνωση. Μιας αντίληψης μακριά από λογικές «ανάπτυξης» και «προόδου», με κάθε κόστος. Μια μορφή κοινωνικής οργάνωσης από τα κάτω, αδιαμεσολάβητη από κάθε μορφή ιεραρχίας, που δεν θα καταστρέφει την φύση, δεν θα βασίζεται στην μισθωτή εργασία, δεν θα αναπαράγει έμφυλους, φυλετικούς ή εθνικούς διαχωρισμούς. Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια τραυματισμένη από την οδυνηρή εμπειρία των «σοσιαλιστικών» κρατών θα πρέπει να ξαναστηθεί με τα πόδια στη γη. Ξεκινώντας από την γειτονιά, την εργασία, τις καθημερινές σχέσεις, την επικοινωνία, την εκπαίδευση είναι ζητούμενο να πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας.

Η ιδέα της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης δεν είναι απλά ένα ιδεολογικό ζήτημα, είναι ίσως η μοναδική διέξοδος απέναντι στην βαρβαρότητα που καθημερινά βιώνουμε.

**ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ
ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟΥΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ**

Συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά «ο εργαλειοφόρος»
συνέλευση κάθε Τρίτη στις 19:00 στο Παράρτημα

ergaleioforos.squat.gr